

Francine de Vries: 'Een hond is de ideale kruising tussen kat en paard'

Geïnspireerd DOOR HONDEN

'Ik kom net uit Almere waar ik met mijn hond Nandia een workshop Hoopers heb gedaan,' zegt Francine de Vries halverwege de terugreis naar haar woonplaats Assen. We treffen elkaar op het zonovergoten terras van het Van der Valk Hotel in Zwolle...

Enthousiast vertelt Francine: 'Voor Nederland is het een vrij nieuwe tak van hondensport, die uit Amerika en Duitsland is komen overwaaien. Je kunt Hoopers typeren als het voorbereiden op of afbouwen van een behendigheidscarrière, maar het kan ook goed als separate sport worden beoefend. In plaats van sprongen werk je bij Hoopers met een soort halve hoepels waar je hond onderdoor moet. Behalve die hoepels kent het parcours ook tonnen waar de hond omheen en tunnels waar de hond doorheen moet. In tegenstelling tot bij de behendigheidssport is het de bedoeling dat je hond zelfstandig werkt. Als baas loop je niet mee, maar blijf je op een vaste plaats staan. Via aanwijzingen met je stem of hand moet de hond het parcours afleggen. Zo ver zijn we in Nederland nog niet. We zitten nog in de leerfase. De moeilijkheidsgraad schuilt erin dat je hond op afstand werkt en dat is voor het dier geestelijk best zwaar.'

PLEZIER

Als het gaat om werken met haar hond kan Francine de Vries terugkijken op een veelzijdige *track record*. 'We hebben aan behendigheid gedaan, aan dogdancing, aan rally obedience, aan rally free. Nu beleven we veel plezier aan praktijkspeuren. We doen van alles wat

en zijn nergens echt goed in, zo zou je het kunnen omschrijven. Nandia is mijn eerste hond en we snuffelen aan van alles en nog wat. Waarom ik dat doe? Ik vind het hartstikke leuk om samen met mijn hond iets te doen en te kijken wat ze leuk vindt. Wat me bij anderen soms opvalt, is dat een hond alleen deelneemt aan

bijvoorbeeld een behendigheidswedstrijd, omdat zijn baas dat zo graag wil. Misschien zou die hond veel liever iets anders doen. Voor mij is de uitdaging: wat vindt Nandia leuk en waar kunnen we samen plezier aan beleven? En dat zijn een heleboel verschillende dingen. Ze heeft minder met speelgoed. Treibball vindt ze niet leuk, frisbee vindt ze niet leuk en flyball kan haar evenmin bekoren. Apporteesport? Niks aan! Dus doen we dat niet. Hoe ik merk dat ze andere dingen die we samen doen, wel leuk vindt? Aan haar enthousiasme. Die vrolijke gezichtsuit-

RUGZAK

'Inmiddels heb ik Nandia zevenen-half jaar. Ze is bij mij komen wonen toen ze één was. Met een heel grote rugzak. Ze vertrouwde geen mens meer. Ik zeg altijd: Nandia had nog twee opties: de spuit of een idioot, en het is de idioot geworden. Zeker het eerste jaar heeft het mij heel veel tijd gekost om haar vertrouwen in de mensen en in de omgeving te herstellen. Dat is voor een groot deel gelukt, maar echt aibaar voor iemand die ze niet kent, is ze nog steeds niet. Het blijft opletten. Als ze iets spannend vindt, blaft ze. Kennelijk bedacht

VERLANGLIJSTJE

Op halfjarige leeftijd kwam Nandia uit Griekenland via een stichting voor buitenlandse honden terecht bij een Nederlands echtpaar. In Zuid-Europa was ze met vijf broertjes en zusjes langs de kant van de weg gevonden. De helft was dood, drie teefjes kon men redden. 'Van een vrijwilligster die zich over de hondjes ontfermde, hoorde ik later dat er eentje naar Duitsland is gegaan, eentje naar Denemarken en eentje naar Nederland. Bij dat Nederlandse gezin is het helaas misgegaan met Nandia. Waarschijnlijk met de beste bedoelingen hebben die mensen haar niet adequaat opgevangen. Hoe ik haar op het spoor ben gekomen? Na jaren het verlangen gekoesterd te hebben, had ik indertijd iets van: zo, en nu wil ik eindelijk een hond. Omdat ik nog in loondienst werkte en alleen woon, wilde ik geen pup. Ik had geregeld dat de hond die ik zou nemen, drie dagen naar de crèche kon en de rest van de week werkte ik slechts twee halve dagen, zodat het voor mij goed te combineren was. Eerst heb ik gekeken bij Nederlandse asiels. Ik wilde geen rashond, geen heel grote en ook geen heel kleine hond. Wel een hond die zonder andere hond gelukkig kon zijn. Een hond die even alleen thuis kon zijn, mee kon in de auto, in staat was langeafstandswandelingen met mij te doen en die deelnemen aan hondensport leuk zou vinden. Met zoveel noten op je zang wordt het wel zoeken naar een speld in een hooiberg. Ik heb een aantal maanden gezocht – niet alleen in asiels maar ook bij herplaatsingsorganisaties – en vervolgens ben ik mij gaan oriënteren bij stichtingen die zich richten op buitenlandse honden. Ook daar viste ik een paar keer achter het

Nandia en ik **trainen** heel veel **samen...**

drukking, het fier dragen van haar staart. Speelgoed vindt ze bijvoorbeeld wel geweldig om trucjes mee te doen: ringen stapelen, opruimen, bromtollen, basketballen. Ik heb een kist vol peuterspeelgoed om trucjes te trainen.'

ze als jonge hond: als ik iets eng vind, zet ik een grote bek op om het gevaar te bezweren en die tactiek hanteert ze nog steeds. Zolang ik haar heb, heeft ze nooit iemand gebeten, maar ze heeft wel een bijtverleden.'

net – de hond die ik uitzocht, bleek dan bijvoorbeeld al door iemand gereserveerd of net weg – zodat ik dacht: weet je wat? Ik draai het om en mail mijn verlanglijstje naar een stichting. Na verloop van tijd kreeg ik de vraag voorgelegd of ik wilde komen kijken naar een hondje uit Griekenland.'

BEGELEIDING

'Open en eerlijk werd mij verteld wat Nandia allemaal had meegeemaakt. Ik had in Breda bij de Silverlinde de opleiding gevolgd voor bach bloesem remedies en aromatherapie. Een belangrijk onderdeel van de opleiding zijn de lessen diergedrag. Hoewel Nandia mijn eerste hond was, dacht ik: dat red ik wel. Ik heb het uiteindelijk ook wel gered, maar niet zonder professionele begeleiding. Vanaf

het begin ben ik met Nandia naar de hondenschool gegaan. Toen dat op zich eigenlijk niet meer nodig was, zijn we later toch lessen, workshops en activiteiten blijven volgen, omdat ik zag dat Nandia, net als ik, daar veel plezier aan beleefde.'

ZZP'ER

Toen ze Nandia een paar jaar had, ontstond bij Francine het verlangen beroepsmatig voor zichzelf te beginnen. 'Vanwege alle prikkels die ze daar opdeed, bleek Nandia in toenemende mate over haar toeren wanneer ik haar ophaalde van de dagopvang. Een goed moment om de knoop door te hakken, dacht ik. Ik heb ontslag genomen bij het accountantskantoor waar ik werkte en ben voor mezelf begonnen als ZZP'er en verdien nu de kost met mijn eigen administratiekantoor.'

VERHAALTJE

Teneinde hun werkzaamheden een breder podium te bieden, kwam een aantal buitenlandse stichtingen die zich inzetten voor het lot van zwerfdieren op het idee een boekje uit te geven met de ervaringen van mensen die zich over zo'n hond of kat ontfermd hebben. Een van de mensen die voor deze bundel, getiteld *Oscar de Turk, verhalen over zwerfdieren*, (Animal Foundation Platform, ISBN 978 94 909 8403 8) gevraagd werd, was Francine de Vries. 'Die mensen doen goed werk, waar veel geld voor nodig is. Sommige dieren hebben medische zorg nodig, voor castratieprojecten is geld nodig, et cetera. Daarom heb ik ook iets op papier gezet. Bovendien vind ik het schrijven van een verhaaltje leuk.'

NIET-RASHOND

Zou ze, gegeven de inspannende aanloop die beiden kenden, weer voor zo'n hond 'met een rugzak' kiezen of toch de voorkeur geven aan een 'kneedbare' pup? 'Ook mensen die een pup kiezen, kunnen voor soortgelijke problemen komen te staan als ik heb ervaren. Ik zou bewust opnieuw kiezen voor een niet-rashond, omdat zoveel rassen erfelijke problemen kennen. Mede om die reden geef ik de voorkeur aan een niet-herleidbare kruising. Daar komt bij dat ik niet een echte rasvoorkeur heb. Wel zou ik weer kiezen voor een hondje dat het leuk vindt om samen met mij iets te doen.'

BAND

Tot dat samen doen behoren ook lange wandelingen. Zo hebben Francine en Nandia samen een traject van 200 kilometer op het Jacobspad afgelegd. 'Ook hebben we met z'n tweeën een groot deel van het Pieterpad gelopen. Plus wat kortere zelf uitgezette routes van een aantal dagen. Dat is zo geweldig om te doen. Enkele dagen onderweg met je hond zonder gebruik te maken van een hotel of openbaar vervoer. Simpelweg lopen, je tentje mee en te leven van wat je onderweg tegenkomt. Je bent op elkaar aangewezen. Het versterkt de band met je hond enorm. Het mooie is ook dat Nandia nergens voor terugschrikt. Gaan we een stuk met de kano? Okee, dan doen we dat toch. Steken we hier over met een vlot? Prima, dan spring ik toch op dat ding. Of het mijn stille droom is ooit het hele Jacobspad naar Compostela in Spanje te lopen? Het lijkt mij echt leuk, maar in Spanje wordt heel anders aangekeken tegen honden. Zij zijn niet welkom in de refugio's en vergeet ook niet dat

Nandia al achtenhalf is. Ze is een stuk beter gesocialiseerd dan in het begin, kan veel meer aan en is nog goed gezond, maar dit zou wel een hele onderneming zijn. Iets wat je niet zomaar even doet.'

REMEDIES

Voor ze met Nandia aan het wandelen sloeg, maakte ze al trektochten met een IJslander. Tegen de avond zette ze haar paardje dan in de wei en sliep ze in een tentje er vlakbij. Francine: 'Dat leverde ons veel bekijks op, net als nu, omdat ik met een Doggyride wandelwagentje loop waar mijn bagage in zit.'

De IJslander bracht haar ook op ander spoor. 'In 2000 kwam ik in het bezit van de toen elfjarige IJslandse merrie Freya. Behalve dat Freya al zes jaar problemen had met haar longen en ademhaling, kon je haar aanzien dat ze ook emotionele problemen had. Freya is door een holistische dierenarts behandeld met homeopathische geneesmiddelen en met bachbloesemremedies. Door de goede resultaten, zowel voor de emotionele als voor de lichamelijke problemen, werd mijn belangstelling voor met name de bachbloesemremedies gewekt. Wat die remedies precies inhouden? Het zijn natuurlijke middelen in druppelvorm. Ik heb er een studie in gevolgd en die kennis ook toegepast op mijn eigen dieren, zoals Freya en Nandia. Daarnaast heb ik in beperkte vorm zelf consulten gegeven. Na mijn opleiding hoopte ik aanvankelijk er mijn brood mee te kunnen verdienen, maar dat is niet gelukt. Wel is de interesse voor dit onderwerp gebleven.'

ENIGST-HONDENKIND

Een paard heeft ze anno 2014 niet meer. 'Ik woon gewoon in een rijtjeshuis, maar wel eentje met een

tuin. Een tweede hond erbij? Met Nandia maak ik dagelijks lange wandelingen. We trainen veel samen. Elke dag moet de kop aan het werk, zou je kunnen zeggen. Met twee honden is dat niet te doen. Dan zou ik niet meer aan mijn werk toekomen. Temeer daar Nandia als enigst-hondenkind bij mij gelukkig is. Ze vindt het best lastig als ik iets doe met een andere hond.'

GEZELSCHAP

In het begin zei ze altijd al een hond gehad te willen hebben. Wat miste ze zonder hond vooral? 'Het ander soort gezelschap. Vóór Nandia had ik een kat. Een totaal ander dier dan een hond. Met een kat kun je geen activiteiten doen. Met een paard wel. Denk maar aan vrijheidsdressuur. Kunstjes leren terwijl je er naast staat. Dat soort dingen deden we dan ook. Maar een paard heeft als nadeel dat je hem niet mee naar binnen neemt. Een hond is in dat opzicht de ideale kruising tussen een kat en een paard. Hij leeft binnen en je kunt er toch allerlei actiefs mee doen, zoals clickertraining of trektochten lopen.'

GENIETEN

'De band die ik met Nandia heb, is hechter dan die met mijn vorige dieren. Ze zit hier nu naast mij op dit terras. Met je pony of kat lukt dat niet. Een hond maakt in grotere mate deel uit van je leven. Een hond is meer een gezinslid. Eens een hond, altijd een hond? Als Nandia er niet meer is en ik nog gezond van lijf en leden ben, dan komt er ongetwijfeld een tweede hond. Ook omdat je hond niet alleen dingen van jou leert, maar jij ook van hem. Een hond brengt je een stukje geduld bij. Ik heb geleerd ook tevreden te zijn met iets wat nog niet perfect is of gaat, en te kijken naar wat wel kan in plaats van wat niet kan. Je leert beter te letten op de behoeftes van een ander levend wezen. Ik pas mij daar ook op aan. Nandia's beste eigenschap is dat ze nooit chagrijnig is. Ze is nooit uitbundig vrolijk, maar altijd goed van zin, steeds bereid iets te doen. Daar krijg je zelf ook goede zin van. Het gezegde "zo baas, zo hond" is in zoverre op ons van toepassing dat we allebei heel veel verschillende dingen leuk vinden. We blinken nergens echt in uit, maar genieten overal evenveel van.' ■

